У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА ȘVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 163. ЧЕТВЕР, 10-го ВЕРЕСНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, SEPTEMBER 10, 1970 No. 163. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 9 вересня 1970

В АМЕРИЦІ

ДОМАГАЄТЬСЯ, ЩОБ КОНҐРЕС ДОЗВОЛИВ телевізійним стаціям передавати свої сесії так, як вони відбуваються. Таке домагання висловив директор стації Колюмбія Бродкастінґ Систем д-р Френк Стентон на зборах Американської Ради Професійної Психології в Маямі Біч на Флориді. Передавання промови одного конґресмена не віддає тієї різнородности поглядів, яка панує в Конґресі. Д-р Стентон заявив, що Конґрес повинен відкликати свою заборону передавати на телевізії працю Конґресу безпосередньо зі залі засідань. Конґрес повинен старатися про це, щоб американський нарід цікавився його працею.

ЮДЖІН С. ВІЛЬСОН заявив, що велике число студентів, які просять про прийняття до коледжів, не здають собі справи з того, чого вони хочуть. Вільсон очолює бюро прийнять в коледжі Емгерст в Массачусетсі, він є спеціялістом в цій ділянці, в якій працює 25 років. Він твердить, що в останніх роках студенти краще підготовані під оглядом наукового матеріялу. Він недавно видав книжку на спілку з Абрагамом Лессом під заг. „Свобода до чого?", в якій пишеться, що „свобода" початківців в коледжах приносить їм багато шкоди, бо вони не знають, що вибирати з програм навчання.

ТРЕБА ПОЛІПШИТИ ЖИТТЯ, щоб зменшити число злочинів в найбідніших дільницях великих міст. До такого твердження дійшла окрема комісія, яка мала досліджувати причини злочинности та знайти способи, як поборювати злочинність. Комісія ствердила, що число злочинів між чорним населенням є відсотково більше, як між білими, але вона знає те, що це спричинене умовами життя, в якому живе чорне населення. Коли біле населення живе в таких мешканевих нетрях, в яких живуть чорні, то воно доконуватиме стільки саме злочинів, що чорні.

ПОМЕР У ВІЦІ 95 РОКІВ КОНТРАДМІРАЛ Доналд МекМіллен, — піонер дослідник Арктики в Провінставні, Массачусетс, останній із славної експедиції до Північного бігуна в роках 1908-1909. Він сказав, що брав участь в експедиціях на найдальшу північ на те, щоб привезти науковцям якнайбільше знання з різних ділянок науки. Цю заяву склав він 60 років тому і дотримав своєї обітниці. Він збагатив антропологію, етнологію, географію, геологію, ботаніку, зоологію та дав відомості про культуру ескімосів. Останню подорож до Арктики відбув перед закінченням 80-го року життя.

У СВІТІ

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА НЕ ПЕРЕШКОДЖУВАТИМЕ більше комунікації між Західньою Німеччиною і Західнім Берліном — буцім-то запевнив західньо-німецького канцлера Віллі Брандта Леонід Брежнєв, але не захотів дати такого запевнення на письмі, бо, мовляв, це належить до „суверенних „прав" Східньої Німеччини. Зате всі сім членів комуністичного т. зв. Варшавського пакту погодилися на свому з'їзді у Москві 20 серпня ц. р., щоб не напружувати більше ситуації довкола Західнього Берліну і тому Віллі Брандт сподівається злагіднення комуністами приписів щодо подорожі мешканців Західнього Берліну до Східньої Німеччини.

ЮҐОСЛАВСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ТІТО ПОЛЕТІВ до столиці африканської Замбії Люсаки на з'їзд „невтральних" держав. Приїхали вже туди або приїдуть сьогодні-завтра президент Індонезії Сугарто, імператор Етіопії Гайле Селяссі, індійський прем'єр Індіра Ганді, цейльонський прем'єр Сірімаво Бандаранайке, кіпрський президент Макаріос й ще деякі інші голови держав та прем'єри. Загалом є репрезентовані 52 держави, що називають себе невтральними. Справу репрезентації Камбоджі вирішено посоломоновому так, що не допущено покищо ані залежного від комуністів представництва Нородома Сіянука ані делеґації від прозахіднього режиму Лона Ноля.

ХОЛЕРА ПОЯВИЛАСЬ за останніх 22 роки в 18-ох країнах Азії й Африки та в Совєтському Союзі — ствержує централя Світової Організації Здоров'я у Женеві. З уваги на теперішнє поширення холери вперше на південь від Сагари в Африці, Світова Організація Здоров'я почала вишколювати 102-ох чорних лікарів із 34 африканських держав у нових способах поборювання тієї недуги. Лікарі-спеціялісти твердять, що нові способи поборювання холери зводять число смертних випадків до 1 відсотка, — замість 50-ти відсотків, що падали жертвою холери ще кілька років тому.

ШЕФ ШТАБУ АРМІЇ ГЕН. ВІЛЛІЯМ ВЕСТМОРЛЕНДЕР ПЕРЕДБАЧУЄ, що осінню цього року комуністи поведуть великий наступ у Камбоджі, щоб заволодіти тамошнім морським портом і водною комунікацією по ріці Меконґ, потрібної їм для отримування постачання з-закордону. Ген. В. Вестморлендер, який побував у Південній Азії і прибув до Токіо, оцінює оптимістично ситуацію. Саме тепер 8,000 державного війська Камбоджі розпочали енергійну офензиву проти ворога, щоб відкинути його з місцевостей, близьких до столиці Пномпеню.

ТІЛЬКИ ФРАНЦІЯ І ПАКІСТАН НЕ ЗАЯВИЛИ своєї вірности Південно-східньому азійському пактові (СЕАТО), хоч належали до його засновників 16 років тому. Зрештою — всі інші шість членських держав — ЗСА, Британія, Австралія, Нова Зеляндія, Філіппіни і Таї (Сіям) — потвердили своє членство в тій організації, приславши з нагоди 16-тиріччя того союзу привітальні депеші й листи до головної квартири СЕАТО у Банґкоку, столиці Таї (Сіяму).

Два бандити поранили в Нюарку українського священика з Канади

Нюарк, Н.Дж. — Два невідомі і ще не зловлені напасники наблизились у Нюарку увечорі до отця Дмитра Библіва, накинулись на нього ззаду і, поранивши у бік, забрали годинника й утекли. Отець Дмитро Библів, 44 роки, з Канади, був на відвідинах української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку. Легко поранений, він дійшов до театру на площі Бренфорд, звідки священика було перевезено до шпиталю в Мертленд Центрі. Нюаркська газета „Івнінґ Нюз" з 31 серпня у вістці „На вулиці Гелсі поранено священика" повідомляла, що о. Д. Библів плянує незабаром повернутись до Вінанґи в Канаді.

Студійний Центр підготовляє проєкт нової Конституції ЗСА

Вашинґтон. — Часто чути нарікання на те, що підписана 183 роки тому Конституція З'єднаних Стейтів Америки має численні нестачі в теперішніх модерних часах, і тому представники Центру Студій Демократичних Інституцій вже 6 років працюють над тим, щоб виготовити проєкт нової Конституції, хоч серед суспільства немає бажання змінювати Конституцію, яка 17-го вересня відзначає 183-річчя свого існування. Група правників працює в Санта Барбара в Каліфорнії. Головним автором нового проєкту Конституції є Рексфорд Дж. Таґвелл, який має 79 років і який був головним дорадником президента Ф. Д. Рузвелта. В цьому центрі працював теперішній головний суддя Найвищого Суду ЗСА Воррен Е. Бирґер, поки не перейшов до столиці на новий пост. З опублікованого проєкту виходить, що автори проєкту не сподіваються, що їхню пропозицію негайно схвалять. Вони публікують свій проєкт на це, щоб зацікавлені цією справою могли краще її зрозуміти. Важливіші пункти нової Конституції: 1. Скасування теперішніх стейтів, і на їх місце зорганізування 20 „республік", які мали б найменше 5 відсотків населення цілих ЗСА. 2. Президент був би вибираний на 9 років, хіба, що його усунули б після трирічного урядування. 3. Президент найменовував би двох віце-президентів на протяг 4ох років. 4. Сенатори виконували б свої функції до смерти. Сенат складався б з бувших президентів, з колишніх віце-президентів та з вибираних президентом і Палатою Репрезентантів сенаторів. 5. Палата Репрезентантів мала б 400 членів.

Економісти передбачають поліпшення економіки

Ню Йорк. — Економісти з академічних шкіл, затруднені в приватних бизнесах і в урядових аґенціях передбачають повільне поліпшення в економіці, яка була сповільнила темп свого поліпшення в першій половині цього року. Погляди економісті подані в економічному огляді Американського Статистичного Товариства на третю четвертину 1970. Економісти не передбачають дальшого погіршення економіки. Крайова продукція не буде так зменшуватися, як ще недавно передбачували, в найближчих чвертях року. В третій чверті ц. р. крайова продукція дійде до 985 більйонів, а в четвертій чверті ц. р. до 998 більйонів, а в трьох чвертях 1871-го року вона становитиме по 1.015 трильйонів, 1,032 трильйони і 1.049 трильйонів долярів.

В наглих випадках покликуватимуть до активної служби резерву

Вашинґтон. — Секретар оборони Мелвін Р. Лерд зарядив, щоб військова команда в майбутньому в наглій потребі, такій як недавно була в справі В'єтнаму, покликувала до активної служби резервістів і вояків Крайової Ґвардії, а не тих вояків, які відбувають активну службу. Такий стан був до 1965-го року, але тоді Уряд президента Джансона, боячися, щоб мобілізація не настроїла вороже до його політики у В'єтнамі, почав до В'єтнаму висилати активні військові частини, не користаючи зовсім із резервістів і ґвардистів. Це збільшувало особовий склад армії і заспокоювало населення, яке бачило, що нібито немає війни, бо нема мобілізації. Військова команда домагалася, щоб Президент зарядив мобілізацію, але це сталося було тільки в 1968-му році, і то на обмежену скалю. Лерд заявив, що зменшення бюджету на оборону вимагає зменшити особовий стан збройних сил в активній службі. Тому треба буде, в потребі, користати з резерви і з Крайової Ґвардії.

11 членів залоги згинули під час летунської катастрофи в Ню Йорку

Ню Йорк. — На летовищі Кеннеді в Ню Йорку сталася жахлива летунська катастрофа, в якій згинули 11 осіб, між ними були 7 стюардес. Джетовий літак лінії Тренс Інтернешенел DC-8 стартував, щоб відлетіти на летовище Даллес, Вашинґтон, звідки мав забрати 250 молодих европейців, які працювали під час вакацій в ЗСА, та завести їх до Европи. Літак стартував о годині 4-ій по полудні. Він піднісся вгору на яких 300 стіп, перевернувся на лівий бік і після цього впав на землю, негайно експльодуючи. Літак загорівся і вся залога згинула. Рятункова акція почалася 35 секунд після катастрофи, бо в сусідстві була станиця першої допомоги, але не можна було нікого врятувати. Летовище було закрите для літаків майже на дві години.

НОВИЙ КОМАНДАНТ АМЕРИКАНСЬКОГО ЛЕҐІОНУ

На світлині новий командант Американського Леґіону Алфред П. Чеймі підніс свої руки вгору, а направо від нього стоїть дотеперішній командант Дж. Мілтон Петрик. Конвенція Леґіону відбулася в Портленді, Ореґон.

Понад 200 схоплених пасажирів чекають своєї долі на арабській пустині

Амман, Йорданія. — Понад 200 цивільних пасажирів вже третій день перебувають на йорданській пустелі, за 40 миль на північний схід від столиці Йорданії, чекаючи, як „закладники" у двох схоплених арабськими терористами літаках — одному американському „Боінґ 707" й одному швайцарському. Один перстінь довкола тих літаків створили партизани, а з черги партизанів окружують танки йорданської державної армії. Ті два літаки, схоплені в минулу неділю арабськими терористами, один над Західньою Німеччиною, другий над Швайцарією, приземлились на вузькій смузі пустинного летовища, що ним колись користувалось було британське летунство. Третій схоплений літак, американського типу „Боінґ 747", був знищений динамітом, після того, як він, коротко зупинившись подорозі в Бейруті в Ливані, приземлився на летовищі в Каїро, в Єгипті. Аробські терористи - партизани тримають всіх пасажирів, як „закладників", вимагаючи, щоб Швайцарія, Західня Німеччина й Британія звільнили в'язнених арабських терористів. Покищо ні одна з тих держав цього не зробила. Названі західні держави разом з ЗСА звернулися до Міжнародного Червоного Хреста, щоб той переговорив з організацією, яка призналася до схоплення тих літаків — так званим Народним Фронтом для визволення Палестини — щоб вона звільнила названих цивільних пасажирів. Арабські терористи поставили ультимат, що коли до середи вечора їхні однодумці - в'язні не будуть звільнені, то вони знищать динамітом ті два літаки. Державний секретар Вілліям Роджерс запросив у Вашинґтоні дипломатичних представників 10-ох арабських держав, включно з тими, з якими ЗСА не мають офіційних дипломатичних взаємин, і закликав їх, щоб вони вплинули на партизанів, які перебувають на території тих держав, щоб вони звільнили пасажирів і літаки. Амбасадор Кувайту, Таляат ель-Гуссейн, який був речником всіх арабських дипломатів, заявив, що вони передадуть цей заклик своїм урядам. Він признав, що схоплення пасажирських літаків не служить справі палестинських втікачів, але водночас ствердив, що ті втікачі живуть вже 23 роки серед злиднів і розпачу та що арабські уряди не мають контролі над діями партизансько - терористичних організацій. Міжнародна Федерація Товариств летунських пільотів, яка охоплює 47.000 пільотів з 57-ох країн за вийнятком СССР і Комуністичного Китаю, обмірковує в Лондоні плян бойкоту арабських летунських компаній: арабська організація пільотів застереглась, що арабські летунські компанії ані держави не винуваті у схоплюванні пасажирських літаків терористами. На різних летовищах у світі почали гостріше переводити ревізію пасажирів і їх клунків. Різні летунські компанії рішили надалі затруднювати у летах аґентів безпеки.

Яку велику вагу американські керівні кола прив'язують до події схоплення арабськими терористами цих трьох літаків та невдачної спроби схопити ще четвертий, свідчить про це факт, що у Білому Домі під проводом президента Ніксона відбулася в минулий вівторок надзвичайна нарада в цій справі, в якій взяли участь державний секретар Вілліям Роджерс, секретар оборони Мелвін Лерд, генеральний прокуратор Джан Мічелл, директор Центральної Розвідчої Агенції Ричард Гелмс, директор ЕфБіАй Едґар Гувер, спеціяльний дорадник Президента в закордонних справах Генрі Кіссінґер і асистент державного секретаря для справ Близького Сходу Джозеф Сіско. Про хід і вислід тієї конференції нічого не сказано.

Рада Безпеки ОН перервала наради про наїзд Ізраїлю проти Ливану

Об'єднані Нації — Рада Безпеки Об'єднаних Націй, яка зібралась наприкінці минулого тижня на вимогу Ливану, що оскаржив Ізраїль у новому збройному наїзді, перервала на необмежений час наради в цій справі, щоб ще більше не загострювати атмосфери й так надзвичайно напруженої у зв'язку з схопленням західніх літаків арабськими терористами та припинення участи Ізраїлю Ізраїлю в мирових переговорах з арабами. Цю постанову Ради Безпеки вважають за невдачу арабських держав та перемогу Ізраїлю: склалось на це некорисне для арабів враження, що його в цілому вільному світі породило схоплення західніх літаків і шантажування західніх держав схопленими пасажирами. Що стосується ізраїльсько - арабських мирових переговорів, то делеґований до них Ізраїлем його амбасадор в Об'єднаних Націях Йозеф Такоах, який вернувся вже з Ізраїлю, заявив Ґуннарові Яррінґові, як мировому посередникові Об'єднаних Націй, що внаслідку яскравого порушення Єгиптом умов воєнного перемир'я Ізраїль стримується від участи в переговорах, поки не буде привернений стан з-перед перемир'я. Ізраїль твердить, що Єгипет згори плянував використати перемир'я, щоб крадькома пересунути в сторону Суезького каналу коло 80 викидень отриманих від Совєтів протилетунських ракет і таким чином значно поправити свою стратегічну ситуацію. Ізраїльський військовий міністер Мойше Даян подав суґестію, щоб розпочати розмови про перемир'я „від початку".

У Львові згинув трагічно син Василя Бобинського

Київ. — Львівська письменницька організація повідомила в короткій посмертній згадці, надрукованій у „Літературній Україні" ч. 70 з 4 вересня ц.р., про трагічну смерть Бориса Васильовича Бобинського, телевізійного режисера і сценариста, сина відомого західньоукраїнського поета Василя Бобинського. Ніяких ближчих даних про дату і причину трагічної смерт не подано. Батько померлого трагічно Бориса Василь був редактором комуністичних часописів — „Світло" в 1925-1927 та „Вікна" в 1927-1930 роках у Львові і в 1930 році переїхав до УССР, де початково був активний в літературному житті, як член літературних організацій „Західня Україна" та ВУСПП і був репресований разом з багатьма іншими. Ув'язнений 1934 року за Постишевщини, Василь Бобинський помер в концентраційному таборі 2 січня 1938 року. Після посмертної регабілітації Василя Бобинського в 1956 році його синові дозволено повернутися до Львова, де він після закінчення студій, працював в радіо і згодом в телевізії.

В Ню Йорку створено Комітет для вшанування проф. В. Кубійовича

Ню Йорк (О.С.). — Старанням Українських Академічних Товариств цієї метрополії та при співпраці і підтримці місцевого Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділу УККА тут створено окремий Комітет для вшанування головного редактора Енциклопедії Українознавства проф. д-ра Володимира Кубійовича у його 70-річчя та для допомоги в завершенню гаслової частини Енциклопедії. Комітет очолює відомий громадянин-професіоналіст д-р Степан Ворох, який є рівночасно репрезентантом Метрополітального Відділу Українського Лікарського Товариства. Інші професійні товариства репрезентують: голова Метрополітального Відділу Т-ва Українських Інженерів інж. Юрій Гончаренко, член Головної Управи Т-ва Українських Бібліотекарів мґр. Іван Кобаса, пані Марія Савчак репрезентує Окружну Раду Союзу Українок Америки, а Комітет Об'єднаних Організацій, на пропозицію його голови мец. Романа Гуглевича, репрезентують: д-р Володимир Савчак, д-р Олександер Соколишин, інж. Михайло Салдан, пані Наталія Хоманчук та інж. Богдан Чабан. З нагоди 70-річчя проф. д-ра Володимира Кубійовича Комітет рішив влаштувати ювілейний бенкет, який відбудеться в суботу, 17-го жовтня, в авдиторії школи св. Юра в Ню Йорку та під час якого Українська Громада Великого Ню Йорку матиме нагоду зустріти й привітати з нагоди його 70-річчя творця монументальної Енциклопедії Українознавства. Ввесь прибуток з цієї імпрези призначений на допомогу в завершенні гаслової частини Енциклопедії.

Проф. С. Горак доповідатиме на історичній конференції в Піттсбурґу

Піттсбурґ (М-Д). Дюкейн университет запросив д-ра С. Горака, професора історії Східньої Европи при Східньо-Іллінойському університеті в Чарстон, як одного з головних доповідачів на конференцію, в якій візьмуть участь визначні історики цілої країни. Ця конференція, що її організує піттсбурґський університет кожного року під назвою „Дюкейн Гісторі Форум", належить до того роду конференцій, які спеціялізуються головно в філософічному насвітленню та інтерпретації історичних фактів і під цим огля ом вона здобула собі міжнародне значення.

Проф. С. Горак прочитає свою доповідь на Східньо-Европейській сесії форуму, яка відбудеться 29-го жовтня ц. р. Темою його доповіді є „Від інтернаціоналізму до націоналізму, або совєтська версія валуєвщини", в якій він подасть свою оригінальну інтерпретацію нової російсько-совєтської політики супроти України. Крім проф. Горака на цій сесії прочитають доповіді такі професори: Карел Гулічка з Нюйоркського Стейтового Університету, Сідней Горовіч з Лонґ Айленд університету і Кен Волф із Мурей Стейт (Кентакі) університету.

Це вже третя національна наукова конференція цього року, на якій проф. С. Горак виступає, як один з головних доповідачів, репрезентуючи українську історичну науку. Першою з них була Конференція Американської Асоціяції Слов'янських Студій 27 березня, в Колумбус, Огайо, на якій він зорганізував спеціяльну сесію і нею проводив, виголошуючи відому доповідь, в висліді чого створено під його проводом сталу Комісію для студій не-російських націй в СССР та Східньої Европи. Другою була Західньо-Американська Конференція Слов'янських Студій, що відбулася 6-7 квітня в Колорадо Спрінґ, Колорадо, на якій проф. С. Горак прочитав доповідь на тему „Націоналізм і марксизм у совєтській політиці — 50 років конфронтації", в якій студійним підметом характеристики була Україна.

Тому, що згадана конференція в Дюкейн університеті була відкритою для публіки, можна сподіватися, що піттсбурська українська громада, особливо її культурні організації, скористають з цієї рідкісної нагоди й візьмуть активну участь головно в тих сесіях, на яких буде порушена й дискутована проблема України.

В Англії відбувся Делеґатський З'їзд УРДП, очолюваної М. Степаненком

Рочдейл, Велика Британія. — Згідно з повідомленням „Відділу Інформації Секретаріяту ЦК УРДП", в цьому місті в днях 28-30 серпня ц. р. відбувся шостий, черговий, Делеґатський З'їзд Української Революційно - Демократичної партії, тобто того відламу, що його очолює як генеральний секретар ЦК УРДП, Микола Степаненко. В з'їзді взяли участь 41 делеґати із 84 мандатами від Крайових Комітетів УРДП в Австралії, Арґентині, Бельгії, Англії, Канаді і ЗСА. Крайовий Комітет Франції був репрезентований делеґатами з Бельгії. З'їздом проводила Президія в складі: В. Біляїв (із ЗСА) —голова, М. Сліпченко (Арґентина) та К. Гіммельрайх (Австралія) — заступники, П. Коломієць (Англія) та О. Широкостеп (Німеччина) — секретарі. З доповідями на з'їзді виступали: Ю. Нагорний — на тему „Соціялізм, капіталізм та УРДП", К. Гіммельрайх — „Про генеральну лінію УРДП", В. Біляїв — на тему „Партія та демократія", М. Міщенко — „Ревізіонізм та капітулянтство колективного керівництва" і Ю. Степовий — на тему „Від Майстренка до Гаснка та Гришка". Учасники з'їзду вислухали також звітні доповіді ген. секретаря ЦК УРДП М. Степаненка, 1-го заступника ген. секретаря І. Тарасюка, скарбника секретаріяту — І. Збанка як також звітів секретарів окремих Крайових комітетів. У висліді з'їзду були прийняті постанови про виключення з партії Ф. Гаснка, В. Бендера і В. Гришка, про повернення на вихідні позиції основоположників УРДП під керівництвом І. Багряного, про беззастережну і всебічну підтримку для Державного Центру УНР і зокрема його Виконного Органу тощо. На з'їзді обрано новий склад Центрального Комітету УРДП із 25 членів і 5 кандидатів, Контрольну Комісію із 5 членів та 2 кандидатів і Партійний Суд із 5 членів

(Закінчення на стор. 4-ій)

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ ВІДКЛАДЕНИЙ НА ПІЗНІШУ ДАТУ

День Українського Спорту із програмою легкоатлетичних і футбольних змагань, який мав бути влаштований в неділю, 13-го вересня в Нюарку, відкладено на пізнішу дату з технічних причин.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Терор без спротиву

Учинений минулої неділі замах арабських терористів проти чотирьох великих пасажирських літаків із 584 пасажирами і 49 членами залог, що вистартували з летовищ у Цюріху, Амстердамі і Франкфурті, переступив межі подібних попередніх актів повітряного піратства. Майже одночасне переведення тих атентатів і негайне горде признання „лівої" арабської партизанської організації до авторства, вказують на самопевність організаторів, що розраховували на успіх і безкарність. Тільки в одному з тих чотирьох випадків терористам не повелося: на ізраїльському літаку, де озброєні члени залоги і приявні агенти поліції вбили одного терориста і схопили його спільницю.

Керівні кола Вашингтону — пише „Н. Й. Таймс", — „розгублені" й насправді не бачать можливости успішно протидіяти цьому небувалому дотепер ламанню всіх законів етики й міжнародного права. Прикриваючись ідейними мотивами, що ніби терористи борються проти Ізраїлю та всіх тих, які Ізраїлеві помагають, і що вони схоплюють невинних пасажирів, щоб мати в їх особах закладників, яких можна було б вимінити за своїх одноцумців у західніх в'язницях, — арабські „ліві" партизанські організації так довго будуть продовжувати своє діло, поки не зустрінуть дійсного й ефективного спротиву. Ввесь демократичний захід „тратить обличчя" в очах арабських та кубинських терористів, коли виявляє своє безсилля, свою апатію і безборонність супроти цього повітряного терору.

Всі дотеперішні міжнародні наради в цій справі виявились безуспішними, бо Америка й інші західні держави не зуміли порозумітися, щоб спільно бойкотувати арабські летунські компанії і застосувати інші засоби проти арабських держав і Куби, щоб примусити їх приборкати терористів. Очевидно, центром лиха є Москва, яка постачає партизанам зброю. Делікатність західніх країн з ЗСА у проводі супроти Москви і її сателітів сприяє поширенню піратства. Кубинські чи арабські терористи не можуть шанувати Америки ані будь-котрої іншої західньої держави, коли мають можливість безкарно схоплювати їх літаки, нищити їх динамітом, в'язнити пасажирів і членів залоги та шантажувати ними уряди.

На початку сезону

Пройшло ще одно літо, минулися ще одні вакації, і кожний з нас та всі ми разом знову вертаємося до звичайних зайнять, звичайних проблем і звичайних особистих та громадських турбот. Тому бодай коротка пригадка головних наших громадсько-суспільних справ і проблем буде на порядку.

Наша перша і головна турбота в цьому новому, як і кожному сезоні повинна відноситися до нашої молоді. Кожна родина і вся громада повинні подбати і припильнувати, щоб діти вчились і виховувались в рідній школі, а де немає цілоденної, до бодай у суботніших. Громада та всі місцеві організації й установи повинні зайнтересуватись рідним шкільництвом і допомагати йому всіми силами.

На початку нового сезону треба усвідомити одну істину нашого часу: правда, багато з наших родин витратились під час вакацій, але всі ми знаємо і здаємо собі справу з постійно зростаючих коштів на все — на прожиток і на кожну активність. Тому і з початком нового сезону нам треба видатно збільшити нашу жертвенність на добрі цілі, від нашої парафії починаючи, а на всіх крайових акціях і кампаніях кінчаючи. Наші церкви ще, мабуть, ніколи не були в такій потребі, як сьогодні. Незабаром почнеться посилена збірка фондів на встановлення другої катедри українських студій в Гарварді. Український Конгресовий Комітет відзначає своє 30-річчя, і тільки збільшені пожертви на його працю зможуть посилити його активність, яка — навіть в очах наших співгромадян інших етнічних походжень — вартує грубі мільйони. Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців, перенесений тепер до Ню Йорку, має всі можливості на те, щоб якнайширше розгорнути свою працю, як тільки матиме необхідні фонди. Наша харитативна централя — Злучений Український Американський Допомоговий Комітет під час недавньої акції допомоги українцям в Югославії, які впали жертвами землетрусу, знову доказав безмінну вартість такої міжнародньо визнаної харитативної установи, і з черги заслуговує за нашу максимальну підтримку.

Реєстр можна було б продовжувати, але й сказаного вистачить, щоб усі ми входили в новий сезон з нашим головним рішенням: дати збільшену підтримку нашим установам, бо тільки тоді матимемо право очікувати від них більшої активности в теперішньому часі, повному багатьох викликів.

ПОЛІТИЧНА ТІНЬ

Марбург. — Це — тінь Мао Тсе-тунга, володаря 800 мільйонів „синіх мурашок" у комуністичному Китаї. У своїй пропаганді за світову комуністичну революцію Ленін покладав великі надії на китайців. Він сподівався з допомогою колоніяльних і напівколоніяльних народів підважити добробут в індустріяльних країнах Західньої Европи. Це, на думку Леніна, мусіло б викликати революційний настрій серед робітників передових країн: вони б створили у себе комунізм, скинувши капіталістів „до одної ями", як поетично висловився Павло Тичина. Тоді комуністичні народи Европи допомогли б відсталим країнам Азії й Африки дійти скорим темпом до комунізму. Така теорія „ленінізму".

Сталін був менше схильний до революційних теорій. Як практичний політик, він побачив, що перемога комуністичної партії в Китаї була б на школу „першому в світі урядові робітників і селян" в СССР. Сателіти Москви — це невеликі держави. Але з Китаю, з його мільйоновими масами на величезній території, сателіта не зробиш. Тому Сталін зовсім не хотів перемоги комуністів у Китаї і до останньої хвилини перед поразкою „білих китайців" мав дипломатичні зв'язки з урядом маршала Чіянг Кай-шека.

Сталін визнав нарешті, хоч і з тяжким серцем, комуністичний китайський уряд. Однак, економічну допомогу Китаєві Москва припинила, а прохання Мао Тсе-тунга, щоб Кремль дав китайцям атомові бомби, володарі СССР рішуче відкинули.

З цих причин почалася між Москвою і Пейпінгом „ідеологічна війна", яка має в основі зовсім не ідейні міркування, а непримиренні політичні інтереси. Теоретична дискусія між обома комуністичними великодержавами ще загострилася, коли китайці самотужки почали виробляти атомові бомби і вступили в суперництво з Москвою в різних країнах Азії, Африки і навіть Европи (Альбанія — це сателіт Китаю над Адріятичним морем). Полеміка між Пейпінгом і Москвою нагадує героїчні часи леніно-сталінської пропаганди, що хвалилася „дати лордам по мордам" і невпинно бити „буржуїв за буржуями".

Коли візьмемо на увагу цю ситуацію, то стане ясно, чому Москва змінила фронт політики не тільки в Европі, але й на Близькому Сході. Тепер не в інтересі Москви ширити вогнище війни між арабськими країнами та Ізраїлем, бо це вимагало б дедалі великих фінансових і матеріяльних жертв. Ці засоби потрібні Москві в Азії, на кордонах з Китаєм.

Недавнє гостювання єгипетського президента Нассера в Москві, його присутність на засіданні Центрального Комітету компартії свідчить, що вожді СССР старалися нахилити араба до своєї нової політичної лінії на Близькому Сході. Москві потрібне замирення між ізраїльцями та їх арабськими сусідами, щоб мати вільну руку на сході: в Азії. Тому Москва прийняла пляни американського міністра Роджерса, як довести до замирення Ізраїль з арабами.

На Ізраїль був великий натиск з Вашингтону, на арабів — з Москви. Ізраїльський міністер війни Даян, прийнявши пропозицію великодержав припинити воєнні конфлікти між Ізраїлем та арабами, сказав зовсім ясно: „Фактично це замирення між Москвою та Вашингтоном"...

Само собою, китайський уряд буде перешкоджати замиренню між Єгиптом та Ізраїлем. Москва не хоче постачати зброї палестинським партизанам, але Китай це буде робити. В арабських країнах є сильна опозиція проти пляну Роджерса, особливо в Сирії та в Іраку. В йорданському королівстві палестинські араби стали майже „державою в державі" і вони проголошують, що будуть вести далі наїзди на Ізраїль та арабські території, окуповані ізраїльським військом. Провідник палестинських партизанів Арафат одержав запевнення з Китаю, що Мао їм буде помагати проти „американських імперіялістів" ті московських „ревізіоністів".

Поки Мао не загніздився в арабських країнах, Москва мусить поспішати, щоб досягнути замирення на Близькому Сході, як це плянує зробити в Середній Европі. Ця політика приносить Москві різні трудноші, бо доведеться їй злагіднити пропаганду проти Ізраїлю. Однак це було б в інтересі внутрішньої політики СССР.

Невпинна пропаганда проти Ізраїлю, „наймита американського імперіялізму", викликає ненависть до СССР серед совєтських громадян жидівської національности. Це немале число — коло трьох з половиною мільйонів, і багато з них люди висококваліфіковані: інженери, економісти, професори. Само собою, уряд Америки готовий сприяти скорому замиренню між арабами та Ізраїлем, щоб не мати турбот у цій частині світу. Тінь „великого Мао" сягає до берегів Середземного моря і ще далі.

Viator

МУЗЕЙ НА ВОКЗАЛІ

На залізничній станції Фастів біля Києва обладнано в одній із великих заль музей. Крім звичайної большевицької пропаганди, оглядачі його, переважно пасажири, які чекають на свій потяг, знайомляться з макетів і світлин з розвитком міста, довідуються про напад війська Богдана Хмельницького на Фастів у 1649 р., що перебував тоді в польських руках, про подвиги українського козацького полковника Семена Палія тощо. Тепер Фастів є одним із найбільших залізничних вузлів в Україні.

ДІЯЛОГ МІЖ БРАТАМИ

ГОЛОС ПРАВОСЛАВНОГО

Мій дорогий Приятелю!

У своєму попередньому листі я, здається, мав на увазі повернутися до деяких спільних проблем, що стосуються як УКЦ, так і УПЦ, зокрема у їхній сучасній недолі, але Ви своїм останнім листом дещо відтягнули мою увагу від певних практичних моментів. Власне, обговорюючи деякі засадничі справи змагання УКЦ за самобутність, Ви мені піддали думку торкнутись цього питання передусім. Це цікаве питання основного характеру, а крім того — воно спільне обом Церквам, якщо взяти до уваги, що майже ідентична боротьба триває в межах обох Церков. Це питання є одночасно і певною, сказати б, спільною точкою недолі.

Змагання за самобутність уже давненькі у нас, а в'яжуться вони, на жаль, майже повністю з політичним упадком нашої нації і її права на самовизначення. Мені здається, що навіть сама Берестейська Унія була своїм характером своєрідною боротьбою за окремі прикмети самобутности, якщо взяти до уваги, наприклад, цинізм і зневагу до всього українського польського єзуїта Петра Скарги, коли він, в ряді інших польських церковних і політичних діячів, намагався повністю златинщити тодішню українську Церкву. Уже від того часу та частина нашої Церкви, яка вийшла в Унію з Римом, перебувала в майже постійному змаганні за або більші привілеї самоуправи, або, щонайменше, за втримання існуючого. Змагання ці дійшли до своїх вершин останніми часами, коли українські католики поза Україною у вільному світі домагаються повнішої самоуправи у формі Помісної Церкви з Патріярхатом на чолі.

Для такої акції склалися, видавалося б, сприятливі обставини, а основою стали не так різні дебати та домовлення з Ватиканом ще чотириста років тому, як постанови Другого Ватиканського Собору про Помісні Церкви, які стверджували можливість, якщо не потребу, існування окремих Помісних Церков. Другий момент, якого я не можу назвати „сприятливим", бо він був трагічним для УКЦ — це насильство і знищення УКЦ на Рідних Землях, але й цей факт давав ілюзії, що власне доля Церкви-Мучениці на українській території збудить потребу відзначення її, вивищення її на гідний даних помісництва. Адже коли большевики чи москалі „не визнають" УКЦ, як окрему церковну одиницю, то бодай західній світ, а передусім хай Ватикан її такою визнає. Це були логічні розумування. Але вони, покищо і на жаль, не увінчались успіхом.

На цю тему можна було б чимало сказати, але чомусь мені здається, що мої брати-католики допустилися одної засадничої помилки в цій акції: чому не добиватись старих привілеїв, давніх домовлень, які тягнуться ще від Берестейської Унії або ще й від давніших часів? Адже це була добровільна угода двох сторін. Українські католики свою частину угоди дуже ревно і віддано дотримали протягом чотирьох століть. Чи не повинна б друга сторона цього робити зі свого боку? Так я думав би, коли б був католиком...

Але в моїй УПЦ не все рожеве. І тут почалося те ж саме і приблизно в тому часі, що й в УКЦ. Встановлення патріярхату в Москві 1579 року, може, менше турбувало наших предків, які не передбачали, що в 1686 році буде знесено Київську Митрополію, як самостійну одиницю в рямках Вселенської Православної Церкви, і віддано її під зверхництво патріярха в Москві. Буйний розквіт Козацької Держави XVII століття не врятував УПЦ, вона стала провінційною одиницею патріярха в Москві, а згодом, що стало повною катастрофою, одиницею „оберпрокурора" московського Синоду, коли Петро Перший зліквідував свій власний патріярхат, зробивши царів головами Церкви. Навіть такі великі постаті, як гетьман Мазепа, не змогли своєю церковною політикою врятувати самобутність УПЦ. Ми знаємо, до чого довела колоніяльна політика Москви і цілу націю, і УПЦ. За вийнятком архітектури, подекуди малярства і церковної музики — надто багато пішло в руїну. Увесь період — це майже постійний занепад. Він ішов вправі з політичними подіями.

Ми знаємо, що спроба Митрополита Липківського відродити УПЦ не увінчалася успіхом, якщо йдеться про її визнання православним світом. Спроба українців в Польщі закінчилася не УПЦ, а „польською" Православною Церквою, дні якої були пораховані, хоч це й передбачала війна. Змагання на еміграції у відношенні визнання УПЦ Вселенським Патріярхатом та довколишнім православним є в итом скоріше нагадує іронію із „Запорожця за Дунаєм", як фактичне признання УПЦ: бо то раз ніби визнають „де факто", а потім заперечують „де юре". Прийміть когось в списків, поговорять, дадуть миро, благословення, а потім обкидають „неканонічними"... Найкращий показник — це т. зв. Конференція Канонічних Єпископів у ЗСА, до якої єпископат нашої УПЦ не належить. Ця „конференція" і далі вважає нашу УПЦ ніби й Церквою, але ще не повністю Церквою... Розберете тут щось?

Маючи справжню канонічність, тисячолітню традицію й історію, а передусім Боже право, наша УПЦ мусить сама зробити рішучий крок: жити своїм життям, продовжувати свою традицію, розбудовувати свою мережу, ієрархію і кадри, не оглядаючись на довкілля. Думаєте — „революційний" крок? Я думаю, що ні. Треба лише вичекати.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОС КАТОЛИКА

Дорогий Брате!

У Вашому останньому листі Ви порушили справу Патріярхату. Скорше чи пізніше ця справа мусіла вирнути у нашій розмові, бо вона сьогодні така актуальна в нашому релігійно-церковному житті, що необхідно на неї звернути увагу в поважній розмові. А в нашому діялозі така справа мусить займати особливе місце, бож ми, пригадаючись життю наших Церков, стараємось в обміні думок і вражень знаходити духовий ріст.

На справу Патріярхату можна дивитися з різних пунктів. Це така широка тема, що ні один підхід не вспіє вичерпати всіх можливостей. Власне в цих останніх роках, коли справа Патріярхату стала знов такою актуальною, появляються щораз нові міркування про різні аспекти, і всі вони вносять щось нове, цікаве і цінне до загальної дискусії, а далі й до остовного усвідомлення ваги та потреби такої установи в нашій Українській Католицькій Церкві.

Ми з Вами розглядаємо життя наших Церков з точки зору їхнього трагічного роз'єднання. Як же ж з такого становища представляється Патріярхат? Немає у нас в цій справі якихось офіційних напрямних чи високоавторитетних опрацьованих писем, тому наструпні міркування мають характер радше приватний, дискусійний, що більше відповідає прикметам цих наших дружніх розмов.

Поки приступлю до самої справи, мушу пояснити, як і чому дивлюсь на неї з певної потреби, дуже замаркованої в релігійному житті наших днів. У релігійному житті не тільки Католицької Вселенської Церкви, але й багатьох інших Церков зайшли останніми часами великі зміни. Всюди помітні впрямування якоїсь внутрішньої кризи. Не кожний негативний прояв конечно є наслідком великої загальної кризи, але в сьогоднішніх часах маємо недвозначні познаки, що живемо під релігійним оглядом у критичних обставинах. Одні добачають корінь лиха в кризі віри, що неспроможна оборонити себе в обличчі величезного технологічного поступу; інші бачать корінь всього лиха у кризі авторитету, у сліпій гордості і непослухові обслабленої молоді супроти всякої влади. Мені здається — і тому вище я так підкреслював приватний характер оцих міркувань, — що корінь кризи лежить у браковi довір'я. Коли Божа наука вчить одне, а віруючі люди, особливо ті видящі, послідовно поступають інакше, то не диво, що думаюча людина починає сумніватися і попадати в кризу.

Завершення устрою УКЦ Патріярхатом — це вислід діяння двох чинників, одного внутрішнього, другого зовнішнього. Збоку українських католиків це справа насталення і готовости жити вповні синодальним життям. Легко надужиючи вивченого в катехизмі опису, що то є св. Тайна, Патріярхат мені виглядає, як видимий знак внутрішньої єдности, що тісно в'яже ієрархію, духовенство і мирян в одну цілість, незалежно від їхнього просторового положення.

У нас, на жаль, завівся такий дивовижний спосіб життя, що кожна єпархія живе так, немовби інші на світі не існували. Різниці, які появилися, не все є поверховні і не завжди можна їх оправдати чи хоч пояснити іншими обставинами життя, серед яких знаходиться та чи інша українська громада. Одностайне змагання до сильної, об'єднаної внутрішньо організації, що її повинен би запевнити патріярхально-синодальний устрій, був би видимим доказом бажання вирівняти всі різниці, повертаєся до джерел в основних речах, а в усьому іншому спільно шукати розв'язок на сьогоднішні й завтрішні потреби.

Остаточне встановлення Патріярхату, самозрозуміло, було б ідеальною умовиною для осягнення цих цілей. Трудноші, які стоять перед УКЦ, сьогодні не є причиною неспокою, що панує серед її членів з усіма прикрими наслідками для релігійного і церковного життя. Причиною є непевність, той фатальний брак довір'я до провідників. А коли існує такий стан, чи легко тоді говорити про об'єднання наших Церков? Коли всередині нашої Церкви бракує довір'я, чи можемо збудити його в інших? У таких обставинах Патріярхат — це не зверхня прикраса, а радше така суттєва вимога.

Другий чинник у створенні Патріярхату УКЦ — це Вселенський Собор, або докладніше і правдоподібніше Вселенський Архиєрей, Папа Римський, якому Собор такі справи передав. Підноситься між нами голоси, що самостійно проголосити Патріярхат і цілий світ поставити перед доконаний факт. Здорова опінія цього не приймає, бо що родиться з насильства чи підступу, не стягає на себе Божого Благословення. В Церкві мусить панувати законність.

Декому видається, що голос Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, а останньо наших Владик, зібраних на Синоді в Римі, — це нове і неоправдане домагання супроти Вселенського Архиєрея. Воно ні нове, ні неоправдане. Патріярхальний устрій питомий східнім Церквам і в такому дусі потверджений останнім Ватиканським Собором. А він найкраще забезпечує ті права і привілеї нашої УКЦ, які нам Апостольський Римський Престіл запевнював уже стільки разів від часів „Берестейської Унії. Від тих же часів були серйозні намагання про створення Патріярхату. В сьогоднішніх обставинах великого розпорошення наших вірних по сталих нових поселеннях, а тим більше майбутній розвиток нашої Церкви у звільненій Україні вимагають остаточної дії в цій справі. Так, як життя укладається, немає надії зберегти себе для кращого завтра без патріярхальної системи в УКЦ. Цього свідомий також Апостольський Престіл. І тут приходить друга велика...

(Закінчення на стор. 3-ій)

Антін Рубінець

ОЛЕКСАНДЕР ДЮМА ПРО РОСІЮ

(1)

Весною 1858 року запросила до себе автора „Трьох мушкетерів" князь Безбородько, що саме тоді з сім'єю був у Парижі. Дюма завжди був дуже зайнятий, але що його цікавила Росія, згодився поїхати. Він запам'ятав собі добре, коли ще був 12-літнім хлопцем, у його родинному місті Вілер - Котрет бачив, як попри дім його батьків „чвалав полк бородатих донських козаків у гостроконічних шапках, широких червоних шараварах і наводив страх на нас дітей". Тож Дюма від'їхав і пробув дев'ять місяців у Росії, відвідав Фінляндію, Петербург, Москву, подорожував удовж Волги та Каспійського моря, а через Астрахань, від'їхав на Кавказ. Подорож цю описав він у двох книжках: "En Russie" та "Le Caucase".

Перша книжка появилася 1860 р. і складається з чотирьох томів, кожний по 300 сторінок. У цій книжці Дюма подав навіть переклади поезій деяких російських поетів. Автор каже, що князь Безбородько — це нащадок тих козаків, які в XVI столітті боролися проти татар і турків. В одному запорізькому бої прапредкові князя Безбородька турчин відрубав шаблею підборіддя і через те козаки прозвали його „безбородьком"*.

Коли Дюма приїхав до палацу князя Безбородька у Петербурзі, перед палацом збиралася вся княжева служба у лівреї, а внизу біля сходів ждало яких 300 мужиків. Усі ждали, щоб привітати прибулих. Коли князь і княжна висіли з карети, почалася церемонія цілування рук. Після тієї церемонії Дюма і княжа пара пішли на перший поверх до величезної залі, в якій був вівтар. Священик став правити вдячну Службу Божу за щасливий поворот князя і його дружини.

Після Служби Божої князь звелів прислузі відвести гостей до їх кімнат. Апартамент Дюма складався з величезної залі, що надавалася б на театр, більярдні, передпокою, їдальні, більярдні і спальні. З балькону видно було масивні сходи, що вели до Неви, і прапор із гербом Безбородьків. Небо, — пише Дюма—сплавлено, похмуре промами дерево. Пороми ніколи не вертаються, а люди, що сплавляють дерево мусять вертатися пішки. З балькону видно було також Таврійський палац та великий парк.

Дюма вийшов був на прохід до того парку й оповідає, що там бачив: „Дивним здавалося (головно для француза), знаних як балакуни), що люди в парку не розмовляли між собою, лише ступали, наче духи, один за одним або парами, ні сумні, ні веселі. Діти теж не сміялися.

В Петербурзі є коротка аркада, що веде з Проспекту до Італійської вулиці. На кінці Проспекту є каварня, в якій сходяться французи. У каварні гамір, сміх, рух. А якіх два кроки далі за стіною в Пасажі холодна тиша, наче у гробі. Натомість „ізвозчики" на вулицях не кричать як французькі фіякри, щоб розгляняти пішоходів або щоб дорогу уступав інший фіякер. „Ізвозчик" лише що час від часу крикне тужливо-сумовито: „Берегісь!" —і це все.

Ви бідолашні „руські" люди! Ще тоді, що ви невільники й навчились мовчати. Таж говоріть, співайте, будьте щасливі, бо сьогодні ви вже вільні**! Але я розумію що ви ще мусите звикнути до того, щоб почувати себе свобідними коли кажу мужикові: „Ну, так ви вже тепер вільна людина", він відповідає: „Та вони хєпі кажуть таке, ваше благородіє". Одначе він не вірить, що він вільний. Щоб вірити, людина мусить зрозуміти, що це таке свобода і демократія, а російський кріпак не має про це поняття. Під час заворушень 1825-го року Муравйов, Пестелеві та Рилєєву щойно тоді вдалося переконати мужиків, щоб кричали: „Хай живе конституція!", коли ввовили в них, що „конституція", — це ім'я дружини внука Катерини Великого князя Константина.

Солдатів, які вислужили 18, 20 чи 25 років, відсилають як вільних людей до місця приналежности, яке вони покинули ще кріпаками. Та для такого вислуженого солдата нема хати в Росії. Він не має також права на власний шматок землі. Відслуживши державі і — став безправним! Коли має якусь рідню, вона його притулить, якщо може працювати з нею. Коли ж не має нікого, не може найнятися навіть як поденний робітник. Вислужений солдат без медалі не має ніякого права, ні пошани, тож стає злодієм. Коли має 2-3 медалі, може жебрати, припавши на коліна при дорозі чи біля церкви й цілувати землю, коли проходять попри нього. Старається прожити день за 4-5 копійок, які вижебрав. Якщо має 6-8 медалів, може шукати службу як „караулі".

У князя Безбородька всі „караульні" це колишні солдати, з вісьмома медалями. Роблять вони службу при в'їзді до палацу, при всіх головних дверях, у вестибюлі, в кожному куті саду. Коли лише де з'являвся Дюма, такий нещасник зараз схоплювався, у яку пору це не було б, ставав на позір, із правою рукою, прикладеною до гостроконічної шапки, як при війську. В місячну ніч, коли Дюма проходжувався з приятелем по парку, а прийшлося заспокоїти природну потребу, ще поки обидва покінчили її, два „караульні" стали перед ними на струнко.. „Все це неприємне, — пише Дюма, — але людина звикає до всього".

* Наслідником цього Безбородька був Андрій Безбородько, батько Олександра (1747-1799), міністра закордонних справ за Катерини II.

Олександер народився у Глухові, вчився у Київській академії. Катерина призначила Олександра своїм секретарем. Він запропонував був плян поділу "Турецчини між Росією і Австрією. Плян цей подали майже слово в слово у Відні як російський проект. Опрацював також проєкт у справі Молдавії (мир між Росією і Туреччиною в Яссах). За ті два проєкти царина призначила Безбородька повновласником у всіх переговорах у міністерстві закордонних справ, іменувала головним „поштмайстром". Укладав усі депеші до російських міністрів за кордоном, які умно, викоанував обов'язки державного секретаря. Був одніеі думки з Катериною навіть у справі відновлення візантійської імперії для її внука Константина. В 1787 р. супроводив Катерину в її „тріюмфальній" дорозі по Україні.

Після повороту з України та підписання миру в Яссах Олександер Безбородько побачив, що його становище підважив коханець цариці Зубов. Катерині Безбородько висловив докори у приватному меморіялі. Катерина зуміла помирити Безбородька із Зубовим. Безбородько знову зайняв становище у міністерстві закордонних справ. Після смерти Катерини цар Павло I доручив Безбородькові розглянути її приватні папери й за цю працю іменував його князем. Дюма каже, що Безбородько хитрощами забезпечив Павлові престіл.

Опісля Олекс. Безбородько одержав найвище державне становище: гімператорського канцлера. Йому одному вірив цар Павло до самого остатку. Політикою Безбородька був мир із усіми державами, навіть із революційною Францією. А що царева не подобалася така політика, Безбородько старався „знайти забезпеку для морального й фізичного відпочинку". Павло не схотів прийняти його димісії.

** Кріпацтво скасовано 1861 року.

(Продовження буде)

Великий освітній осередок в Іст Орендж

1-го червня відкрито святочно в Іст Орендж великий освітній центр для дорослих. В центрі цьому є цілий ряд відділів, які спеціялізуються в різних ділянках. Є відділ, в якому подають еквівалент освіти в середніх школах (Гай скул) і закінчення якого відкриває брами до коледжів та університетів. Другий відділ дає загальну підставову і для недавно прибулих до Америки підставове знання англійської мови. Інший відділ має в програмі як найширшу підготову до громадянства і суспільної роботи. Одним з найважніших є відділ, що приготовляє до професійного життя.

В цьому відділі є кваліфіковані професійні сили, а крім цього наймодерніше устаткування. Це устаткування, почавши від компютора, а скінчивши на наймодерніших бухгальтерійних машинах, дає змогу не лише вивчати найсучасніші методи й інструменти, але й допомагає в розвитку інтелектуальних здібностей людини. Зокрема Центр цей єдиний у стейті Ню Джерзі набув машини виробу фірми „Ідеаль", які спеціялізовані саме в цьому напрямку.

Крім освіти для дорослих Центр має завдання шукати й розпрацьовувати нові методи навчання й інтелектуального розвитку людини. Діє він на базі федеральної і стейтової допомоги п. наз. („Гренте"), а крім цього приватні великі фірми призначують фонди від себе, за що Центр провадить спеціяльні курси для їх різних працівників.

Дотепер в цьому центрі, якого осередок і адміністрація міститься в Сити Гол — І. Ореджь, навчається двісті студентів. Студенти є вроджені американці, або прибулі з різних країн і континентів на сталий побут Азіяти, африканці, мешканці з Південної Африки, европейці, навіть з-поза залізної заслони, зокрема з СССР.

Навчання безплатне, а свідоцтва задовільного закінчення цієї школи мають повну вагу в стейті Н. Дж., і в цілій країні. При Центрі є окрема спеціялістка для уділювання порад у виборі курсів і знання та служба для піднаходження праці абсольвентам. Отже хто з наших людей хоче здобути відповідну професію й кваліфіковану працю, повинен удатися туди.

Директоркою Центру є пані Роксоляна Букшована Філд, яка постійно урядує в Сити Голл, Іст Оресдж. Для облегшення навчання Центр працює і вечором.

С. Б.

В ІНДІЇ ПРОГОЛОШЕНО декрет про скасування титулів і привілеїв колишніх володарів індійських провінцій, багатих і самовлздних „магараджі". Індійський уряд договорюється тепер із 279 магараджі, щоб дати їм якесь відшкодування.

САЛЮТ УКРАЇНСЬКИМ ГРАДУАНТАМ РОЧЕСТЕРУ

Українське організоване громадянство вшанувало своїх градуантів 1970 р. бенкетом та балем 21 червня 1970 року в репрезентативних приміщеннях „Голідей Ін". Цього року були дві групи абсольвентів, а саме: 7 „Рідної Школи' ім. Тараса Шевченка та 18 американських середніх шкіл.

Градуанти „Рідної Школи" були: Леся Климочко, Тереня Павлишин, Надя Пурив, Люба Юрків, Юрій Гринишин, Яромир Приймак і Роман Омецінський. Градуанти середніх шкіл були: Уляна Бадинська, Дарія Буцерка, Юрій Гринишин, Ана Гриців, Галя Гулькевич, Адріян Делькевич, Петро Дудяк, Роман Жовнірович, Віктор Карен, Анна Кисіль, Василь Леник, Богдан Лялюк, Ліля Мартинець, Галя Матковська, Марта Мотика Юрко Юрків, Юрко Чорнобіль, Надя Шимко.

Ініціятором цієї зустрічі був 47-ий Відділ Союзу Українок Америки ім. Лесі Українки. Відділ писав: „Українська молодь, потребує уваги, зрозуміння та ідейного корму, щоб знайти себе в контраверсійному світі, Наша зустріч з нею має помогти їй у цьому, задокументувати нашу любов, громадську та ідейну стабільність, яка усунула б усі сумніви меншевартости та піднесла б почуття гордости зі своєї національної приналежности".

Зустріч відкрила п. Мирослава Приймак, що була її організатором. Ролю господаря сповняла п. Марія Крамарчук (голова 47го Відділу), що вітала представників установ та організацій, представляла почесного гостя п. Марусю Бек та градуантів. Традиційний марш, під звуки якого входили градуанти, бравурно виконав Лесик Білик.

До абсольвентів „Рідної Школи" промовляв директор школи, д-р Степан Чорній.

Д-р Володимир Мотика, від батьків дякував організаторам зустрічі, учителям та гостям за їх вклад праці, а абсольвентам ґратулював за досягнення та бажав успіхів на новому етапі життя.

Іменем градуантів промовляла п. Галя Матковська. Крім щирої подяки організаторам, учителям, виховникам та батькам, вона начеркнула течії сучасного контроверсійного світу, що в ньому приходиться жити молодій людині, рішатися та шукати правди.

Головним пунктом вечора був виступ п. Марусі Бек, радної міста Дітройту.

Ось хід думок її промови: Проблема двох батьківщин — це лише теорія і не веде до жадного роздвоєння душі. Її власний життєвий шлях є беззастережним доказом цього Виховання у двох культурах збагачує. Не є добрим українцем, хто не знає і не вивчає рідної мови, яка є душею людини, народу. Хто викидає рідну мову із установ і інституцій, той угроблює їх! Любов до батьківщини має базуватися на знанні та почуваннях. Нашкіцований нею в надхненому видінні образ України, її культури і краси послужив емоційним тлом для з'ясування сучасного поневолення народу та для палкого апелю виповнювати свої обов'язки супроти України.

Спонтанна овація після скінчення промови була не тільки одноголосним схваленням проголошених тез, але теж ентузіястичним виявом пошани та любови до п. Марусі Бек, яка своїм трудовим життям дає світлий образ корисної служби нашій національній спільноті. Високі тони, що їх вичарувала Маруся Бек, продовжувалися під час балю, на якому приґравала українська капеля „Нічна мелодія", виконуючи переважно українські композиції та народні танки.

Трапезу благословив і дякував за спожиті дари парох парохії св. осафата, о. шамбелян Микола Бабак.

Іванна Мартинець

У першому ряді (зліва): Богдан Лялюк Юрко Юрків, Надя Шимко, Анна Кисіль, Тереня Павлишин, Леся Климочко; другий ряд: Люба Юрків, Роман Жовнірович, Адріяна Делькевич, Яромир Приймак, Дарія Буцерка; третій ряд: Роман Омецінський, Віктор Карен, Петро Дудяк, Галя Гулькевич; четвертий ряд: Надя Пукерис, Василь Леник, Уляна Богданська, Юрко Чорнобіль; п'ятий ряд: Юрій Гринчишин, Марта Мотика, Галина Матковська, Анна Гриців.

Фатальна клявзуля

Довгі десятки літ три посвоячені родини: Зубалів (пасічнянських), Добровольських і Гринькових — ждали на свій родинний з'їзд. Врешті діждалися. В другій половині липня ц.р. в домі відомих на терені Лорейну, Огайо, суспільно-громадських працівників, Марії і Степана Зубалів, відбулися спільні вакації цих трьох родин — для відсвіження родинних зв'язків та побудови помосту понад прірву довгої розлуки.

В центрі уваги учасників був д-р Борис Зубаль, братанок згаданого Степана, та найстаршого з родини, приїжджого з Судбур (Канада) вчителя Дмитра Зубаля. Коли вони останньо бачили Бориса, він був 19-тирічним студентом медицини. Тепер, у ранзі полковника, він командат-директор військового шпиталю коло Бремену (Німеччина).

Два тижні споминів, розповідей і обміну думок швидко минули, 2-го серпня товариство роз'їхалося до своїх домів. На прощання зроблено договір: „Як дочекаємо — за п'ять років знову з'їдемося". На жаль, клявзуля „як дочекаємо" — ще тієї самої днини виявилася фатальною. Подорозі до Судбур дружина вчителя Дмитра Зубаля Ярослава в Торонті дістала вилив крови в мозку і, не відзискавши притомности, померла в середу, 5-го серпня, на 58-му році життя.

Радісна зустріч закінчилася несподівано сумним фіналом похорону, що відбувся в Судбурах у суботу 8-го серпня 1970 р.

Покійна залишила чоловіка Дмитра, дочку Христину, сина Миколу-Ярему і сестру Ірину в краю, яку намагалася спровадити до Канади.

О. Гайський

Львів без городини й овочів, черги по м'ясо

До повідомлень у приватних листах про хронічну нестачу харчів у продовольчих крамницях Львова й околиць, київська „Радянська Україна" з 21 серпня додала офіційне потвердження такого стану. В замітці „Гінці по капусту" не згадано про черги за м'ясом і ковбасою, які все літо є дефіцитними товарами. Стверджується, що „деякі культури, як помідори, часник — не завжди врожають на львівських ґрунтах, і тому їх треба довозити. Але ж цибуля, капуста, морква, огірки і картопля — це культури, які можна мати у себе вдома. Однак досвід багатьох років переконує, що коли покладатися на приміські колгоспи і радгоспи, то в овочевих маґазинах прилавки будуть порожні". В липні у Львові з'явились у крамницях огірки, але швидко зникли. Тепер немає помідорів, картоплі, капусти, моркви, дуже дорога садовина. „Радянська Україна" згадує про „явище аритмії в постачанні": або навезуть стільки городини й овочів, що вони псуються на складах і в маґазинах, то їхня кількість значно зменшується. До кінця серпня в самому Львові харчові маґазини мали через це понад 100 тисяч рублів втрат. Газета подає, що, наприклад, горіхи, мед тощо привозять до Львова і для Львівщини аж із Далекого Сходу, з Хабаровська.

ГОЛОС ПРАВОСЛАВНОГО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Ви знаєте, дорогий Приятелю, що я ставлюсь з повагою до ідеї Українського Католицького Патріярхату. Я думаю, що це був би далекойдучий крок у нашому національному житті, який також мав би не абиякий вплив на церковне життя всіх віровизнань. Цей крок передусім закріпив би віру й ідеологію християнства серед сучасних і майбутніх поколінь, що таке важливе в часи занепаду. Ви також знаєте, з якою відданістю я відношуся до УПЦ й її росту, в якому повне і беззастережне визнання її Вселенською Православною Церквою, як Автокефальної Митрополії або й Патріярхату, було б великим національним і церковним досягненням.

Але, хоч і з великим болем, я особисто не вірю, що під сучасну пору нашій УКЦ буде визнано Патріярхат, як і не вірю, що УПЦ буде визнано, як автокефальну національну одиницю. Бо для того, щоб різні чинники, які стоять над нашими Церквами, могли таке зробити, вони раніше і передусім мусіли б визнати повну історичну, культурну і політичну окремішність нашої нації. Вони мусіли б рішитися на „революційний" крок і визнати всі національні права за нашою Батьківщиною, за її право самовизначитись. В політичній мові — це підписатись під „деклярацією незалежности" української нації. Чи можливе це під сучасну пору? Не думаю.

Можливим залишається тільки одно: працювати над цими ідеями, затримати наші Церкви національними, розбудовувати їх, віддати всі фібри своїх нервів їх болям і радостям, виставити свого Володимирського хреста проти всіх супостатів, видержати на своему.

Так, як хрест князя Володимира нас єднає десь у сутінках віків, так і сьогоднішнє спільне лихо чи недоля в боротьбі за право самовизначення свого церковного життя нас би повинно зближувати. Ми — наче партнери, і упадок одного може легко потягнути упадок другого. Чи здобудемось ми на ріст вирозуміння, взаємної допомоги? Чи зуміємо ми вирівняти свої внутрішні неполадки, — а їх в наших обох Церквах чимало, — щоб стати сильними в цій затяжній боротьбі за українську душу?

Д. Зелений

ГОЛОС КАТОЛИКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ка проба довір'я. Якщо будуть проволікати, то як можемо ми, католики, з чистим серцем говорити про об'єднання?

І так, мені здається, ця всесвітня криза довір'я, яка спричиняє стільки замішання й терпіння, заторкує і нас у своєрідний спосіб. Пробою довір'я супроти себе самих і супроти Вселенської Церкви стає таки той Патріярхат, пробою довір'я особливо в наших міжцерковних відносинах.

Великим скріпленням для нашого довір'я був останній Архиєпископський Синод в Римі. Там всі присутні Владики своїми рішеннями і підписами офіційно виявили волю нашої Церкви. У нашому церковному житті — це був переломовий момент.

І. Червенський

ПЕРША ПРОБА ХОРУ „ДУМКА" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Управа репрезентаційного хору „Думка" повідомила, що перша повакаційна проба хору відбудеться в п'ятницю 11-го вересня, в залі Українського Народного Дому, о год. 7.30 вечора. Присутність співаків обов'язкова. Дня 27 вересня „Думка" виступить на Академії в честь ген.-хор. Т. Чупринки-Шухевича. Хор „Думка" вже одержав запрошення на гостинні виступи в інших містах Америки.

Ділюся сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 7-го вересня 1970 р. по довгій недузі, упокоївся в Бозі на 63-му році життя, мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.
ЮРІЙ СПІГА

Ветеран Української Армії, нар. в жовтні 1906 р. в Києві, Україна.

ПАНАХИДА в середу, 9-го вересня, о 7-ій год. веч. в похоронному заведенні Riverdale Funeral Home, Inc., 5044 Broadway, New York, N.Y.

ПОХОРОН в четвер, 10-го вересня 1970 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Володимира при 82-ій вул., а опісля на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку —
дружина **ІВАНКА СКУБІВНА СПІГА**

Замість китиці квітів на свіжу могилу нашого вірного пластового Друга та доброго Приятеля

інж. **ВОЛОДИМИРА ПЕТРА НІЕХОВИЧА**

складаємо 25.00 долярів на Фонд Церкви у Потребі.

•

ВІП, Вдові, Доні і Родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Марія і д-р Михайло **ЛОГАЗИ**

Повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що дня 26-го травня 1970 р. відійшов у Вічність на 67-му році життя наш БАТЬКО і БРАТ

бл. п. Проф. Д-р
МИКОЛА КУЛИЦЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся 1-го червня 1970 р. з Катедри св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл. на український католицький цвинтар.

Повідомляють:

син — МИХАЙЛО
донька — МАРТА
брати: СТЕПАН, ОСИП і ФЕДІР
з Родинами

З'їзд священиків Української Католицької Церкви в Коговз, Н. Й.

28-го липня 1970 відбувся З'їзд Священиків УКЦеркви, вже другий з черги, в Коговзі, Н.Й., щоб обновити станове Товариство св. Андрея, яке колись існувало в Галичині і об'єднувало наше духовенство Галицько-Львівської Митрополії в культурній праці. Спонукою до повищого з'їзду було рішення священиків, зібраних в Римі під час Синоду Єпископату УКЦеркви в 1969 році, щоб в усіх краях нашого поселення обновити Товариство св. Андрея і цим дати почин до тіснішої співпраці між мирянами, священством і єпископатом.

Порушено актуальні справи, поміщені в посинодальному числі „Благовісника", між іншими справу літургійної одности в наших епархіях. Вибрано комісію трьох священиків для перегляду проєкту статуту Товариства св. Андрея — для виправлення і пристосовання його до теперішніх місцевих відносин, — щоб відтак вислати його до Головної Ради до перегляду, поки предложиться його Верховному Архиепископові до остаточного затвердження. Рішено переводити в життя постанови Синоду Українського Єпископату в трьох епархіях ЗСА.

Вибрано управу на 1970 рік. Товариство очолив о. Володимир Андрушків, секретаріят обняв о. Андрій Назаревич.

Кореспонденцію проситься слати на адресу голови Т-ва: Rev. Volodymyr Andrushkiv, 198 Ontario Street, Cohoes, N.Y. 12047.

о. Вол. Андрушків

БУДУЄТЬСЯ „МЕТРО" У ХАРКОВІ

Харків, кількість населення якого вже перейшла один мільйон осіб, особливо потребує підземної залізниці, чи „метрополітену". Дотепер прокладено перші чотири кілометри тунелю. Назви майбутніх станцій: „Південний вокзал", „Комунальний ринок", „Вулиця Свердлова", „Подільський міст", „Завод Малишева", „Турбінний завод". Прокладачі тунелів для „метро" виявили в багатьох місцях пливкі, насичені водою ґрунти, що дуже утруднює їхню працю; подекуди вирішили застосовувати процес штучного заморожування ґрунту, в інших місцях — кесонний спосіб.

В Англії відбувся Делеґатський З'їзд УРДП, очолюваної М. Степаненком

(Закінчення зі стор. 1-ої)

і 2 делеґатів. До Ради Почесних Членів УРДП, з повним правом членів ЦК, запрошено ряд заслужених членів УРДП. До УНРади з'їзд делеґував фракцію в складі: В. Міняйло, О. Собчинський, Ю. Нагорний, І. Тарасюк, В. Шкляр, І. Чавро та чотирьох заступників.

По закінченні З'їзду відбувся перший Пленум ЦК УРДП, на якому обрано Секретаріят на чолі з М. Степаненком та його двома заступниками І. Тарасюком й К. Гіммельрайхом.

Ще перед З'їздом в неділю, 23 серпня, частина делеґатів по дорозі до Англії відвідала Новий Ульм, поклавши вінок на могилу сл. п. І. Багряного, і взяла участь у панахиді по ньому, відправленій о. прот. Д. Бурком, та в поминальному обіді разом з представниками Державного Центру й політичних організацій. В понеділок та вівторок, 24 - 25 серпня, делеґати були присутні на спільному засіданні Виконавчого Органу УНР і на зустрічі з членами УНРади. В середу 26 серпня в Лондоні, в приміщенні Представництва, відбулась зустріч з репрезентантами поневолених народів (тих, що входять до Паризького Бльоку, і з країн Східньої й Центральної Европи) під головуванням президента УНР М. Лівицького та в присутності віцепрезидента М. Степаненка й заступника керманича ресорту зовнішніх справ В. Біляєва. В четвер, 27 серпня, в народному домі в Лондоні, відбулося урочисте відзначення сьомої річниці смерти лідера УРДП І. Багряного. Пам'ять визначного діяча, письменника і публіциста вшанували своєю присутністю представники національних груп Юґославії, Польщі, Білорусі, а також і різних українських самостійницьких організацій. Доповідь під назвою „З печаттю духа Багряного" відчитав віцепрезидент ДЦ УНР М. Степаненко.

Музичний попис школи гри на фортепіяні в Ню Гейвен, Конн. проф. Зої Попель

Дня 7 червня ц. р. в церковній залі українсько-католицької церкви св. Михаїла в Ню Гейвен, Кон., відбувся черговий попис Музичної Школи гри на фортепіяні — проф. Зофії Попель, яка веде свою школу в Ню Гейвені, Конн., вже 20 років і добилася визначних успіхів. Річні нописи її школи це мистецькі концерти — української дітвори й молоді. Учні (-ниці) її школи грають твори західньо-европейських і українських композиторів. В школі вчаться й учні(ці) неукраїнського походження. Роман Зачко (1 рік) відіграв з Любою Козюпа вправи Бойєра — на чотири руки. Христина Телюк (1 рік) грала з Любою Козюпа на чотири руки вправи Кеттерера. Ігор Лукомський (1 рік) виконав вправи Бойєра на чотири руки, з Франціною Фрейліх. Дарія Марків (2 роки) відіграла вправи Бойєра і українську пісню „Подолянка". Марія Яхницька (2 роки) виконала на чотири руки з Любою Козюпа вправи Кеттерера. Світляна Задорожна (2 роки) відіграла „Над ставом", словацький народній танок, Флечера. Женя Сергієв (2 роки) виконала на чотири руки зі Світляною Задорожною „Американський марш". Люба Козюпа відіграла Сонатіну - Клементі і зі своєю сестрою на двох фортепіянах на чотири руки „Еспанський танок" — Мошковського. Віра Черни (2 роки) відіграла Сонатіну Ч. 2 — Діябеллі і концерт — А. Мінор Шумана а з Давидом Бучинським на чотири руки „Рам'я об рам'я" — Кеттерер. Адріянна Кульчицька ($2\frac{1}{2}$ року) виконала Чардаш і Рапсодію. Франціна Фрейліх ($2\frac{1}{2}$ року) відіграла Сонатіну № 1 Кулява і Мінуетту Падеревського. Зуня Козюпа (7 рік) виконала Сонату №11 — Гайдна і Сонату Патетік — Бетговена. Пані Єдіна Курцрок (4 рік) відіграла Сонату № 20 Гайдна і Мадярський танок Келінґа на чотири руки з Франціною Фрейліх.

Шість учнів(ць) не взяли участи в пописі з приводу виїзду на табори. Усі учні (ці), які взяли участь в концерті, грали добре і викликували бурхливі оплески численно зібраних на залі батьків і гостей. Особливо гарну гру слід відмітити — Христини Телюк, Ігора Лукомського, Романа Зачка, Марії Яхницької, Дарії Марків, Світляни Задорожної, Жені Сергієв, Люби Козюпи, Віри Черни, Давида Бучинського, Адріянни Кульчицької, Франціни Фрейліх і пані Едіти Курцрок.

Приявний

Посвячення площі під будову церкви в Рочестері, Н. Й.

Громада парафії св. Покрови УАПЦ в Рочестері мала радісну подію. Завдяки Управам, попереднім і теперішній, що вміли зібрати гроші на купівлю землі під будову церкви, школи і будинку, де б наша молодь мала можливість сходитись, придбано землю в найкращій дільниці Рочестеру, при Сант Пол бульварі 3170-3176, в кількості 5 акрів, а при цьому і два будинки. За це сплачено 65 тисяч долярів.

Багато було різних труднощів і непорозумінь, але при добрій волі, для добра церкви й громади, активні люди спромоглися все перебороти.

На цій землі колись було городниче господарство, величезні парники. Коли я поїхала подивитись на ту землю, мене обійняв страх, таке там усе було занедбане. Стала й думала: це ж потрібно прнаймні рік часу, щоб привести до ладу. Але коли громада дружна, справа обертається інакше, бо в громаді сила. За місяць ту занедбану, засмічену площу годі було пізнати. Скрізь зразкова чистота, гарно помальований будинок для о. настоятеля, загалом — приємне враження.

21-го червня було в нас велике свято. Освячували землю й ставили хрест на тому місці, де мають збудувати церкву. Господь нас благословив. Чудовий сонячний день вітав нашу громаду на власній площі. І я, по тяжкій недузі, зі зламаною ногою, облита сонцем і сльозами радости, поспішала до престолу, що був поставлений для польової Богослужби. Тут же повівав наш національний синьо-жовтий прапор.

Точно о десятій годині почав Службу Божу настоятель церкви, о. протоєрей Михайло Куданович. Гарно співав хор під керівництвом диригента інж. Сергія Гейзлера. Крок за кроком рушив похід навколо церковної площі. Повівали корогви й прапори, майорів напереді хрест. Ішли всі, що в Христа христилися і в Христа одягнулися. Я ж одна сиділа в своєму кріслі, не маючи змоги взяти участи в поході, але глибоко переживаючи цю радісну подію.

На призначеному місці поставили хрест і замурували під ним документ посвячення. Тут колись має височіти нова церква св. Покрови. Отець Настоятель дякував громаді за численну участь і закликав до єдности. Голова парафіяльної Ради п. О. Скібіцький також дякував усім жертводавцям, які спричинилися до надбання власного церковного мастку. Я від імени Сестрицтва привітала всіх батьків з нагоди свята й побажала їм здоров'я та многих літ.

Наші сестриці, на чолі з головою Катериною Кущ, приготували смачну українську їжу, за що їм належиться подяка, як і за пожертву на будову нової церкви поважної суми 1,000 долярів.

Дорогі сестри і брати! У ваших руках майбутнє молодого українського покоління. Якщо ви подбаєте за нього, воно матиме власний будинок для навчання й розваги, для своїх товариських зустрічей, не звертаючись до чужих закутків.

Тепер маємо можливість побудувати клюбну залю й школу, лишити по собі добру спадщину своїм дітям та внукам. Бо ж дитина без своєї матірної мови й традицій — каліка, так, як квітка без сонця, рослина без води й повітря. Дитина — це щепа. Дайте їй добру поживу й дістанете повноцінний овоч.

То ж покиньмо всякі дрібничкові непорозуміння, подаймо собі руки до спільної згоди й праці, себто, до будови нашого церковно-культурного осередку. Це наш святий обов'язок — побудувати школу і храм, з подякою Богові, що врятував нас під час жахливої війни й привів в обітовану землю Америки.

Благослови нас, Боже, на добре почате діло!

Аполінарія Карабіневич

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 12-го ВЕРЕСНЯ 1970 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Українська Січ — 182 Відд. о год. 1:30 по пол. в Українській Централі, 240 Hope Ave., Passaic, N.J. — Управа.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі, 140 Prospect Ave., Irvington, N.J. На минувших зборах обрано на касира Відділу п. Лесю Назарук. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, секр.

НЕДІЛЯ, 13-го ВЕРЕСНЯ 1970 р.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в приміщенні УНДому. — В. Терлецький, предс., П. Федик, фін. секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва М. Грушевського — 219 Відд. від год. 10 до 11 ранку в церковній залі при 675 So. 19th St. Проситься всіх членів прибути. — Марія Юров, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6427. Тарзан кричить на Наомі

Нема відомого ліку проти спаралізованих нервів, сказав медсестрі Наомі славетній лікар Доміні, який відвідує примітивну оселю лікуючих мужів.

— Ти сама мусиш рішитися, Наомі! Коли ми швидко перевеземо тебе до летунської бази Момбузі, щоб полетіти додому, то доктор Доміні каже, що операція хребетного стовпа може помогти тобі, щоб знову ходити...

Але мої приятелі, Момбаі і вождь Меду, не погоджуються. Вони думають, що можуть вилікувати твої спаралізовані ноги — без операції!

Я не можу дозволити, щоб ті дикуни клали на мене свої руки!

Перестань називати їх дикунами! Вони врятували життя більше людям, як це зробили ти або доктор Доміні!